

TÁC PHẨM DỰ THI LHPTTQ

Tên tác phẩm: Câu chuyện truyền thanh: SAU CÒN MƯA TRỜI LẠI SÁNG

Đơn vị: Đài Phát thanh Truyền hình Sóc Trăng

Thể loại: Câu chuyện truyền thanh

Loại hình: Phát thanh

Nhóm tác giả: Lâm Huỳnh Lan Chi, Lê Vũ Kiệt, Hồ Hoàng Hải yển, Lê Ngọc Hân.

Mail: lanchistv@gmail.com

Thời lượng: 22 phút 09s

(Phát sóng ngày 03-03-2024)

Chúng ta đang đến với Câu chuyện truyền thanh của Đài Phát thanh truyền hình Sóc Trăng, được phát trên sóng phát thanh FM tần số 100.4MHZ.

Thưa quý thính giả! Cái chết trắng giống như cơn bão lớn, mỗi khi ma túy “quét” qua gia đình nào đó, đều để lại sự tang thương và khổ đau. Biết bao nạn nhân của cái chết trắng đã ra đi, biết bao bản án nghiêm khắc đủ để răn đe, nhưng..nhiều người vẫn lao vào nó như con thiêu thân...Đề rồi, bản thân thì vào tù ra tội, còn tai tiếng, gánh nặng và nỗi đau thì để lại cho người thân. Có thể nói, ma túy hủy hoại xã hội, hủy hoại tuổi trẻ, hủy hoại hàng vạn gia đình, hủy hoại cả tình mẫu tử....như câu chuyện có thật sau đây

Nhạc- Dẫn: Cách nhà tôi chừng 150m, có gánh bún nước lèo khá ngon theo lời nhận xét của khách hèn thường xuyên lui tới, đó là gánh bún nước lèo “Bà năm” . Cách đây mấy năm, tôi có nghe hàng xóm bàn tán “ Người mẹ nhẫn tâm đi báo Công An bắt bỏ tù đứa con gái lỡ sa vào con đường nghiện ngập” Tôi nghĩ “Hồ dữ không ăn thịt con” sao người mẹ này lại nhẫn tâm như vậy. Tôi bắt đầu tìm hiểu....

.....

Dẫn: Nhà sát vách nhau trong con hẻm cụt, tiếng ru con của chị hàng xóm làm Tú (con gái Út của bà Năm bán bún nước lèo) thêm dai nghiện.

Tú : Nuôi con ai nở kể công tháng ngày....có hong à. Hay tạo nó ra rồi....báo Công An bắt nó đi tù...nhớ tới là muốn chửi thề.....

Hằng : Mà còn dám nói...cái thứ của mày, ở luôn trong trại cải tạo cho đỡ phiên gia đình, cho cái xóm này yên ổn hẳn ăn. Tao nói thiệt. Biết mày vẫn “ngựa quen đường cũ” thì tao với bà (má) con xương sống cày kiếm tiền làm gì.

Tú : nè nè...tui bị kêu án 7 năm. Bà nhớ kỹ....bà với bà đi thăm tui được mấy lần. Má con y chang, hể kể lể

Bà Năm : Được có ngày nghỉ trong tuần, tui bây cũng không để tao ngã cái lưng. Rồi mắc gì bây nhắc tới nhắc lui chuyện ở tù vậy.

Tú: Bà đó, mở miệng là bà bình nó...

Hằng : mày kêu ai bằng nó đó..

Tú: Làm gì tao...Má...tao bực rồi ghen

Bà Năm : Hằng..Sáng giờ nó mũi nào chưa.

Hằng: Thì má thấy nó lên con là biết rồi hén...chưa có cỡ nào.

Bà Năm : Trời ơi, có mấy cái chén còn lạnh lặn....mày đập phá hết, tiền đâu mua lại hả Tú... nè...rồi bây đi đâu đi khuất cho tao nhờ

Tú: Mỗi ngày có nhiều cũng hông để ý....tui đi à

Hằng: Má toàn vậy không. kệ mẹ nó đi, thử cho nó đói thuốc một lần coi nó chịu nổi không. Gánh bún lòi nhiều dữ vậy. má cung phụng cho nó kiêu đó...lấy gì sống.

Bà Năm : Kiếp trước chắc tui làm ác nên giờ mới khổ như vậy.

Hằng : Nhà có 3 đứa con gái. Con Thúy theo chồng về Long An. Vợ chồng con, lo hai đứa nhỏ xong là loay hoay chợ búa, nấu nướng dọn bàn bán ...Còn nó (Tú) no thuốc thì cũng nằm phè, tới con thì chìa tay xin tiền...con nói xin cho lịch sự, chứ

thấy má toàn đưa ngay và liền, khi nó ló cái mặt ra gánh bún của má. Năm 2008, nó bị bắt đi tù, vì mua bán và sự sùng ma túy. Sau 7 năm bị nhốt tuốt Cà Mau, tưởng mãn hạn tù về, biết sửa sai, làm lại cuộc đời....nhưng rồi.. nàng tiên nâu...là “tình cũ không rủ cũng đến” của nó. Con nói thiệt má, suốt 7 năm nó đi cải tạo, vậy mà nhà mình, xóm mình sống vui vẻ hòa thuận. má cũng hết bị chính quyền, Phường, Khóm mời lên vì bị hàng xóm thưa con mình trộm cắp, về tội tụ tập, gây rối an ninh trật tự xã hội...không biết bao giờ nhà mình mới thoát được kiếp nạn này....

Bà Năm : Ai vậy hằng....

Hằng: Thiệt tình má luôn. Riết Má sợ Công An tới vậy luôn hả má..

Bà Năm : Ờ thì, má cũng cảm thấy xót cho con Tú mà Hằng.

Hằng: Chính má là người chỉ điểm báo Công An bắt nó tại trận kêu án 7 năm tù mà....

Bà Năm : Bây nói mà không sợ má đau lòng sao Hằng. Người ta nói ”Hồ dữ còn không ăn thịt con”, vậy mà....

Hằng: Phại như vậy, thì cái xóm này mới có giấc ngủ ngon suốt bảy năm trời đó má. Thôi, má tranh thủ chợp mắt chút đi. Để lát nó về tới là khỏi ngủ. Con đi chợ lo gánh bún sáng mai đây..

Dẫn: Hằng đi chưa được bao lâu thì Tú về tới.

Tú : Má...riết “đồ chơi” cũng giả, tốn tiền mà có phê miêng nào. Má...bà thức đi, già rồi, ngủ chi nhiều...sớm muộn gì cũng có một giấc ngàn thu thôi. Đưa tiền....tui nói đưa tiền....bà chưa già lắm mà chậm chạp quá. Để đâu nói đi, tui đi lấy cho nhanh.

Bà Năm: Bộ mày hồng biết thương tao hả Tú. Tao để mày ra mà ...hay mày muốn tao chết cho mày vừa lòng.

Tú : Chết đi...chết liền cho tui...hờ hù tui đòi chết...chết đi...chết đi..

Hằng: : mày vừa phải thôi ghen. Má mới đưa mày trăm rưỡi, giờ đòi gì nữa.. Đó, cho má vừa lòng, chẳng khác nào má tiếp tay cho giặc.

Tú : Cho giặc nè... tiếp tay nè... tiền đâu?

Bà Năm : Bây cũng ..vừa vừa thôi Tú ơi, có bữa sốc thuốc chết ..rồi làm sao

Hằng : Cho khỏe cái nhà, cái xóm, cái xã hội này chứ sao trời. Thiệt, hông hiểu nổi má tui luôn nè trời ơi..

Bà Năm: Rồi mày lấy cây Quạt gió đi đâu vậy Tú?

Tú : Bà mua thì tui bán!

Hằng : mày bị cái chất trắng làm mê muội đầu óc mày rồi Tú ơi. Trời nắng nóng, má, bà ráng nhín chút tiền lời từ gánh bún mắm mua cho mày cây quạt gió cho đỡ nóng, giờ mày hỏi má mua lại là sao?

Tú : Nhỏ này hông thích nói nhiều Sao? Mua không tui bán lại.

Bà Năm: Đưa bây trăm rưỡi hông đủ một cử thuốc hay sao mà tháo cây quạt tao mới mua cho đem bán nữa hả Tú. Mày giết tao luôn đi, chứ kiểu này...tao sống sao nổi

Tú: Đừng có hù, muốn chết thì chết liền đi. Không mua phải không? Vậy tui kiếm người bán

Bà Năm : Tú...Tú...để má mua..

Hằng: Con cũng thua má luôn rồi. Chẳng khác nào mà tiếp tay cho nó lên đồ..

Bà Năm : Chứ bây hông nhớ cacah1 đây ít bữa, mấy hộ gia đình cuối hẻm, kéo nhau ra ngay gánh bún mắm vốn mình sao Hằng. Bây nghi coi, thà nó lấy đồ nhà đem bán, còn hơn đi ăn trộm ăn cắp của người ta.

Hằng: Vậy thì mình thực hiện phương án má con mình bàn bạc đi.

Bà Năm : Má hỏi bây? Nếu má làm vậy với nó một lần nữa...người đời có lên án má không?

Hằng: Con nói với má, mình lên báo Công an phường, báo chính quyền địa phương để có cách ...Má làm gì làm, con nghĩ nói rồi.

Dẫn: Bà Năm thức trắng đêm vì một quyết định quan trọng.

Bà Năm : Hằng à...ra má nói nghe.

Hằng: Sao mặt buồn hiu vậy. Nói con chuyện gì? Ủa con Tú đâu rồi má...

Bà Năm: Đi từ sáng giờ, có nó nhà đâu mà bây nói nhỏ.

Hằng: Chết đâu chết khuất cho rồi. Con cũng mệt mỏi lắm rồi đó. Không đêm nào nó để cho nhà ngủ yên. Mà mình không ngủ được, chắc gì hàng xóm chung quanh ngon giấc. Nói thiệt với má. Riết, ra vô đụng mặt nhau, con cũng không dám nhìn ai. Mà má kêu con nói chuyện gì?

Bà Năm: Má tính...đi báo Công An. Chứ sống mà trong lòng cứ phập phồng lo sợ nó quậy phá, gây nguy hiểm cho gia đình và xã hội...má quyết định rồi.

Hằng : Thiệt hả má. Ở đâu, đường nào? Cụ thể dễ bắt nó má.

Bà Năm: Hồi hôm, sau khi nó chửi bới một chập trong nhà, má thấy nó ra sau nghe điện thoại của ai đó...

Hằng : Rồi sao nữa, má kể lia lịa đi...nó về là xong phim.

Bà Năm: Má nghe là...đón chuyến xe khách từ Sài Gòn về bên đường Quốc lộ hướng đi Bạc Liêu- Cà mau. Lấy hàng từ một người trên xe khách đó.

Hằng : Xe khách, biển số Sài Gòn- dừng ven Quốc lộ, hướng đi Bạc Liêu- Cà Mau. Nhưng lúc mấy giờ má. Báo phải chính xác mới được.

Bà Năm : Thì bây tính đi, từ Sài Gòn về Sóc Trăng mấy tiếng, con Tú cũng ra khỏi nhà từ sớm bưng rồi đó.

Hằng: để coi...từ ST lên CT tiếng rưỡi, từ CT lên SG 4 tiếng.....chết cha, chắc gần tới rồi đó má. Vậy con đi báo chính quyền và các anh Công An thuộc đội phòng chống ma túy, hay Má đi?

Bà Năm : Để má đi ...

Hằng : má...con hiểu. “chẳng ai muốn vạch áo cho người xem lưng” đâu. Và không người mẹ nào muốn con vô tù. Nhưng mình phải cứng rắn lên thôi, không thể tiếp sức cho nó tiếp tục mắc phải sai lầm.

Bà Năm : Sinh con ra không dạy dỗ được thì đành nhờ pháp luật nghiêm minh.

Lòng người mẹ nào không đau..

Hằng : Nhưng mình càng dung túng bao che và tiếp tay cho nó thì có phải má càng làm cho nó không còn “quay đầu là bờ” nữa...

Bà Năm: Kêu xe ôm cho má, để má khoác cái áo ấm rồi đi..

Hằng : Ngồi xe cẩn thận nha má...có sao nói vậy nghe má oi...

Dẫn: Tú giờ cũng đã bị bắt, cái án đang chờ kêu, không biết bao nhiêu năm? Bà Năm lại tiếp tục “thân cò lặn lội..” tiếp tục dành dụm tiền lời từ gánh bún để mua ít quà đi thăm Tú. Bình yên lại tiếp tục hiện hữu nơi gia đình bà sinh sống.

Hằng: Trời cái bài hát gì đâu nghe buồn quá...má mình...cũng một đời vất vả vì con cái...Nó bị bắt, khỏe cái gia đình này, cái xóm này ..nhưng...cũng thấy thiếu thiếu cái gì đó khó nói quá..

Bà Năm : Năm ngón tay còn có ngón dài ngón vắn, thì con cái cũng vậy. Cha mẹ sanh con, trời sanh tánh mà bây.

Hằng: Ủa, má nay không khỏe hay sao mà nhìn thấy rầu quá má.

Bà Năm: Má...má nhớ con Tú...

Hằng: Con cũng thấy cái nhà mình nó thiếu thiếu á má...nhưng con nói má nghe nè...thấm thoát con Tú cũng gần tới ngày mãn hạn tù về với má con mình rồi. Má ráng chút nữa nha má.

Bà Năm: Má cũng cố gắng hết sức rồi, chỉ mong, lần này, nó biết tu tâm dưỡng tánh, làm lại cuộc đời, má có nhắm mắt cũng yên lòng.

Hằng: Má này, nói gỡ không.

Bà Năm : Ai ai...tới nhà mình nữa vậy Hằng...

Hằng: Má à...con Tú nó đang trong trại cải tạo, mần gì má sợ Cong an nữa vậy.

Bà Năm: Ồ...má..má ám ảnh.

Hằng: Thiệt tình má luôn. Con đi dọn cơm má con mình ăn hén

Bà Năm: Ừ..bây ăn đi, chứ má hông thấy đói

Hằng: Con nói má nghe nè. Cái hồi mình tính gửi nó vào trại cai nghiện, má kêu, vô đó ăn uống có đủ đầy không. Phải chi má lúc đó cứng rắn và cương quyết thì đâu ra nông nổi như bây giờ.

Má: Đau ai biết trước chữ ngờ.

Hằng: Má biết thằng Thọ con Thím Hai hēm trên nhà mình không?

Bà Năm: Ờ má biết, má cũng nghe, tía má nó gửi nó vô trại cai nghiện, hông biết nó sao rồi nữa

Hằng: Trời, con ta ra trại, còn được địa phương, các ban ngành hỗ trợ việc làm đảng hoàng

Bà Năm: Nhưng...nó xì ke Ma túy, chỗ nào dám nhận bây?

Cán bộ: Dạ, nhiều năm qua, địa phương, các tổ chức đoàn thể đã giúp đỡ thành công nhiều trường hợp đoạn tuyệt được với ma túy, trở thành người có ích cho xã hội đó bác.

Hằng: Ủa, anh Kiệt, má...anh kiệt Công an viên phường mình á.

Kiệt: dạ, con chào bác .

Bà Năm : Công an phường lại..lại làm gì vậy Hằng.

Kiệt: Dạ, con đến tuyên truyền về phòng chống ma túy đối với những gia đình có con, em vướng vào ma túy, tiện đường con ghé thăm, Bác khỏe hả bác, bán buôn được không?

Bà Nam: Hú hồn, tui nghe Cong an tới là tim tui muốn nhảy khỏi lồng ngực hà. Bác cũng khỏe, bán cũng được, không được thì sao có tiền đi thăm con Tú .

Hằng: Anh Kiệt ngồi chơi, em đi làm nước.

Kiệt: Thôi khỏi, anh cũng mới dùng ly trà đá quán đầu hēm nhà mình đây.

Bà Năm: Nếu không phiền, chú cho tui hỏi ...tỷ như, con Tú nó học tập lao động tốt, mãn tù, về địa phương có bị xa lánh không chú.

Kiệt: Dạ không phải vậy, để con nói bác Năm yên tâm, chuyện là vậy. Nếu con Bác Năm được ra trại, trở về địa phương thì các tổ chức ban ngành..sẽ tạo điều kiện giới thiệu việc làm, để em nó hòa nhập cộng đồng một cách nhanh nhất, hạn chế đến mức thấp nhất tái nghiện đó bác Năm

Hằng: Má nghe rõ rồi hé má. Anh kiệt biết sao hôn, má em bả cứ lo, con Tú nó ra tù, sẽ bị xa lánh, thất nghiệp

Bà Năm: Chứ quá khứ của nó như vậy, ai mà dám nhận nó chứ.

Kiệt: Dạ, vấn đề này, địa phương nào làm tốt công tác tái hòa nhập cộng đồng cho người lầm lỗi thì ở đó tỷ lệ người tái phạm rất thấp. Đối với người chấp hành xong án phạt tù như em Tú nhà mình, thì khi trở về địa phương được cán bộ phường, công an phường kết hợp với gia đình để giúp đỡ, giáo dục, vận động các ban ngành, đoàn thể tạo điều kiện và giới thiệu việc làm ..VV...và VV.

Hằng: Thấy chưa, má cứ nghĩ tiêu cực rồi rầu lo không hà. Dạ, em nghe cũng mừng lắm đó anh Kiệt. Nếu được địa phương quan tâm, giúp đỡ như vậy, thì gia đình em, cũng hy vọng em của em, nó không tái nghiện..để sống một cuộc đời hoàn lương như bao người.

Kiệt: Người chấp hành xong án phạt tù về địa phương có nguy cơ tái phạm cao do không việc làm, các công ty thì ngại nhận người có tiền án. Do vậy mà chính quyền địa phương phải hết sức kiên trì làm công tác tư tưởng, rồi vận động các doanh nghiệp tiếp nhận lao động nữa.

Bà Năm: Nói thiệt với chú, tui hay tin con Tú sắp mãn hạn tù về...tui vừa mừng vừa lo, mừng vì má con đoàn tụ, lo...là sợ nó bị kỳ thị, không ai nhận nó làm...nó mà buồn chán thì cái chết trắng kia không tha nó đâu. Nay nghe chú nói cặn kẽ vậy, tui rất là cảm ơn.

Kiệt: Dạ không phải cảm ơn đâu ạ. Đó là trách nhiệm, là việc phải làm của tụi con. Con cũng chúc gia đình mình sớm đón em Tú về. Có khó khăn gì cứ liên hệ con nghen.

Hằng: Dạ, em và gia đình sẽ hết sức động viên em nó làm lại cuộc đời, được sự giúp đỡ của chính quyền địa phương nữa...thì còn gì bằng.

Bà Năm: Hằng, bây dợt ra chợ, mua liền con Vịt xiêm về nấu cháo, làm gỏi mời chú Kiệt ăn với má con mình bữa.

Hằng: Tuân lệnh má....anh Kiệt chờ em xíu hén.

Kiệt: Dạ thôi thôi, con còn đến mấy hộ nữa...con cảm ơn gia đình, con xin phép đi nha...

Hằng : Anh Kiệt..anh Kiệt....rồi, đi mất tiên. Vậy mình có tiếp tục an cháo gọi Vịt hôn má

Bà Năm: Ăn chứ, nay được chú Kiệt giải mã những khúc mắc trong lòng...mình phải ăn mừng. Từ nay hết phải lo những cái chuyện không đúng với sự thật..

Hằng: Phải rồi...má toàn nghĩ mọi người kỳ thị, mọi người hắt hủi con Tú...đó....má nghe anh Kiệt nói rồi hé má. Thôi...con đi chợ. Má rang gạo giúp con ...

Bà Năm: Hoi....giờ thì mình có quyền mong con mình về rồi...tính ra, suy nghĩ của mình nó mâu thuẫn quá...nhớ con, mong ngóng nó cải tạo tốt sớm về với mình...mà cũng cứ lo....về mà bị kỳ thị...thì sớm muộn gì...nó cũng sẽ sớm quay lại với cái chết trắng....Nay thì mình vui quá xá...để xuống bếp rang ít gạo nấu cháo mới được....

Thưa quý thính giả! Trước những hệ lụy do ma túy gây ra, không riêng gì những gia đình đang có con, em vướng vào ma túy mà thiết nghĩ mỗi người chúng ta cần phải có trách nhiệm tuyên truyền, giáo dục đến mọi người sự nguy hiểm của ma túy để không ai sa ngã vì thiếu hiểu biết. Hãy tránh thật xa ma túy, sống lành mạnh, có đủ bản lĩnh để chống lại mọi thử thách và sự cám dỗ. Biết rằng cuộc chiến với ma túy chắc chắn sẽ còn nhiều thử thách, nhưng khi có sự chung tay của cả cộng đồng thì nỗi đau về ma túy sẽ không còn ám ảnh đối với gia đình và xã hội. Kịch truyền thanh hôm nay đến đây cũng kết thúc. Những người thực hiện CT Lan Chi- Hải Yến- Ngọc Hân và Vũ Kiệt xin kính chào và hẹn gặp lại vào kỳ phát sau./.